UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

27 päivänä kesäkuuta 2013 *

Sähköiset viestintäverkot ja -palvelut — Direktiivi 2002/20/EY — 12 ja 13 artikla — Hallinnolliset maksut ja käyttöoikeusmaksut — Matkapuhelinoperaattoreihin sovellettava maksu — Kansallinen lainsäädäntö — Maksun laskentamenetelmä — Prosenttiosuus käyttäjien maksamista maksuista

Asiassa C-71/12,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Qorti Kostituzzjonali (Malta) on esittänyt 17.1.2012 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 10.2.2012, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Vodafone Malta ltd. ja

Mobisle Communications ltd.

vastaan

Avukat Ġenerali,

Kontrollur tad-Dwana,

Ministru tal-Finanzi ja

Awtorita' ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Ilešič, unionin tuomioistuimen varapresidentti K. Lenaerts, joka hoitaa kolmannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit E. Jarašiūnas (esittelevä tuomari), A. Ó Caoimh ja C. G. Fernlund,

julkisasiamies: N. Jääskinen,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 30.1.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Vodafone Malta ltd., edustajinaan avukat I. Refalo, avukat M. Refalo, avukat L. Hurst, avukat J. Pavia ja avukat M. Borg sekä M. Hall, QC,

* Oikeudenkäyntikieli: malta.

— Mobisle Communications ltd., asiamiehenään F. Galea Salomone, avustajinaan avukat I. Gauci ja avukat R. Tufigno,

— Awtorita' ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni, edustajinaan avukat L. Cassar Pullicino ja avukat P. Micallef,

— Maltan hallitus, asiamiehinään P. Grech, D. Mangion ja V. Buttigieg,

— Espanjan hallitus, asiamiehenään N. Díaz Abad,

— Ranskan hallitus, asiamiehinään G. de Bergues ja J.-S. Pilczer,

— Unkari, asiamiehinään M. Z. Fehér, K. Szíjjártó ja Á. Szílágyi,

— Euroopan komissio, asiamiehinään G. Braun, K. Mifsud-Bonnici ja L. Nicolae,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY (valtuutusdirektiivi) (EYVL L 108, s. 21) 12 ja 13 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Vodafone Malta ltd. (jäljempänä Vodafone Malta) ja Mobisle Communications ltd. (jäljempänä Mobisle Communications) sekä toisaalta Avukat Ġenerali (virallinen syyttäjä), Kontrollur tad-Dwana (tullitarkastaja), Ministru tal-Finanzi (valtiovarainministeri) ja Awtorita' ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni (Maltan viestintäviranomainen) ja joka koskee valmisteveron kantamista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Valtuutusdirektiivin johdanto-osan 30 ja 31 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"(30) Sähköisten viestintäpalvelujen tarjoajille voidaan asettaa hallinnollisia maksuja, joilla rahoitetaan kansallisen sääntelyviranomaisen toiminta, joka liittyy valtuutusjärjestelmän hallinnointiin ja käyttöoikeuksien myöntämiseen. Tällaiset hallinnolliset maksut saisivat kattaa ainoastaan tästä toiminnasta aiheutuvat todelliset hallinnolliset kustannukset. Tämän vuoksi kansallisten sääntelyviranomaisten varainkeruun ja -käytön avoimuutta olisi lisättävä tekemällä vuotuinen selvitys kerättyjen hallinnollisten maksujen kokonaismäärästä ja aiheutuneista hallinnollisista kustannuksista. Näin yritykset voivat varmistua siitä, että hallinnolliset kustannukset ja perityt hallinnolliset maksut ovat tasapainossa.

(31) Hallinnollisten maksujen järjestelmät eivät saisi vääristää kilpailua eivätkä luoda markkinoille pääsyn esteitä. Yleisvaltuutusjärjestelmässä ei ole enää mahdollista osoittaa yksittäisiä yrityksiä koskevia hallinnollisia kuluja eikä siten maksuja, paitsi myönnettäessä oikeuksia käyttää numeroita ja radiotaajuuksia sekä asentaa järjestelmiä. Sovellettavien hallinnollisten maksujen olisi oltava yleisvaltuutusjärjestelmän yleisten periaatteiden mukaisia. Esimerkki vaihtoehtoisesta

maksujen määräytymisperusteesta, joka on oikeudenmukainen, yksinkertainen ja avoin, voisi olla liikevaihtoon liittyvä jakautumisperuste. Hallinnollisten maksujen ollessa hyvin alhaiset kysymykseen voivat tulla myös kiinteät maksut tai maksut, joissa kiinteämääräinen perusmaksu yhdistyy liikevaihtosidonnaiseen tekijään.”

4 Valtuutusdirektiivin 1 artiklassa, jonka otsikko on ”Tavoite ja soveltamisala”, säädetään seuraavaa:

”1. Tämän direktiivin tarkoituksena on toteuttaa sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen sisämarkkinat yhdenmukaistamalla ja yksinkertaistamalla valtuutussääntöjä ja -ehtoja, jotta näiden palvelujen ja verkkojen tarjonta helpottuisi kaikkialla yhteisössä.

2. Tätä direktiiviä sovelletaan sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen tarjoamista varten myönnettäviin valtuutuksiin.”

5 Direktiivin 2 artiklan 2 kohdan a alakohdassa esitetään seuraava määritelmä:

”’Yleisvaltuutuksella’ tarkoitetaan jäsenvaltion vahvistamaa oikeudellista kehystä, jolla turvataan oikeus sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen tarjoamiseen ja jossa asetetaan alakohtaisia velvollisuuksia, joita voidaan soveltaa kaikkiin tai tietyntyyppisiin sähköisiin viestintäverkkoihin ja -palveluihin tämän direktiivin mukaisesti.”

6 Kyseisen direktiivin 12 artiklan, jonka otsikko on ”Hallinnolliset maksut”, sanamuoto on seuraava:

”1. Yleisvaltuutuksen mukaisesti palvelua tai verkkoa tarjoaville tai käyttöä koskevan oikeuden saaneille yrityksille asetetut hallinnolliset maksut on:

a) määriteltävä niin, että ne kattavat kokonaisuudessaan ainoastaan yleisvaltuutusjärjestelmän, käyttöä koskevien oikeuksien ja 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen erityisvelvollisuuksien hallinnoinnista, valvonnasta ja toteuttamisesta aiheutuvat hallinnolliset kustannukset, joihin voivat sisältyä kustannukset, jotka aiheutuvat kansainvälisestä yhteistyöstä, yhdenmukaistamisesta ja standardisoinnista, markkina-analyyseista, ehtojen ja velvollisuuksien noudattamisen seurannasta sekä muusta markkinoiden valvonnasta, samoin kuin sekundäärilainsäädännön ja hallinnollisten päätösten, kuten käyttöoikeuksia ja yhteenliittämistä koskevien päätösten valmistelusta ja voimaan saattamisesta; ja

b) määrättävä yksittäisille yrityksille puolueettomalla, avoimella ja oikeasuhteisella tavalla, jolla saadaan hallinnolliset lisäkustannukset ja niistä aiheutuvat maksut mahdollisimman pieniksi.

2. Jos kansalliset sääntelyviranomaiset perivät hallinnollisia maksuja, niiden on julkaistava vuosikatsaus hallinnollisista kustannuksistaan ja perittyjen hallinnollisten maksujen kokonaismäärästä. Näitä maksuja on tarkistettava asianmukaisesti perittyjen hallinnollisten maksujen kokonaismäärän ja hallinnollisten kustannusten välinen erotus huomioon ottaen.”

7 Valtuutusdirektiivin 13 artiklan otsikkona on ”Käyttöä koskevia oikeuksia ja järjestelmien asennusoikeuksia koskevat maksut”, ja siinä säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot voivat antaa asianomaiselle viranomaiselle mahdollisuuden asettaa maksuja radiotaajuuksien ja numeroiden käyttöä koskevien oikeuksien johdosta – – tai maksuja oikeuksista asentaa järjestelmiä julkisessa tai yksityisessä omistuksessa olevan omaisuuden yhteyteen, tarkoituksena näiden voimavarojen mahdollisimman tehokkaan käytön varmistaminen. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että nämä maksut ovat objektiivisesti perusteltavissa, avoimia, syrjimättömiä ja tavoitteeseen nähden oikeasuhteisia, ja niiden on otettava huomioon [sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 2002/21/EY (puitedirektiivi) [(EYVL L 108, s. 33)] 8 artiklassa esitetyt tavoitteet.”

Maltan oikeus

8 Budjettitoimenpiteiden toimeenpanosta ja muista hallinnollisista toimenpiteistä annetun vuoden 2005 lain nro II (Att Numru II ta'1-2005 – Att biex jimplimenta diversi miżuri ta' l-Estmi u biex jipprovdi għal miżuri amministrattivi oħra; Gazzetta tal-Gvern ta' Malta nro 17,734, 1.3.2005; jäljempänä vuoden 2005 laki nro II) 40 §:ssä säädetään matkapuhelinpalveluihin (liittymät ja puheajan latauskortit) sovellettavasta kolmen prosentin suuruisesta valmisteverosta ja lain 41 §:ssä vahvistetaan näitä palveluja koskevat säännöt.

9 Vuoden 2005 lain nro II 41 §:n, joka koskee näitä sääntöjä, sanamuoto on seuraava:

"Osa G

Matkapuhelinpalveluja koskevat säännöt

1. Näiden sääntöjen otsikkona on matkapuhelinpalveluja koskevat säännöt.

2. Nämä säännöt koskevat kaikkia säännössä nro 4 tarkoitettuja matkapuhelinpalveluista saatuja tuloja.

3. Matkapuhelinoperaattorien on rekisteröidyttävä tarkastajan luona valmisteverolain (jäljempänä lain) mukaisesti.

4. Valmistevero kannetaan kaikista maksuista, joita matkapuhelinoperaattorit veloittavat palveluistaan, mukaan lukien liittymät ja puheajan latauskortit.

Sanan 'operaattori' merkitys on sama kuin sähköisen viestinnän (sääntely)lain 2 §:ssä.

Valmisteveroa ei kanneta seuraavista palveluista:

a) inbound-verkkovierailut

b) yhteenliittämisestä saadut tulot

c) rahalahjoitukset, jotka lahjoittaja on siirtänyt lahjoituksen saajalle matkapuhelinoperaattorin tarjoamien palveluiden välityksellä

d) ilmainen yhteysaika.

5. Henkilö, yritys, avoin yhtiö tai yhtiö, joka on asianmukaisesti rekisteröitynyt tarkastajan luona, vastaa lain 3 §:n säännösten mukaisesti valmisteveron maksamisesta veron erääntymisajankohtana.

6.

(1) Tiedot tuloista, jotka on saatu näiden sääntöjen nojalla valmisteveron alaisista palveluista, on asetettava tarkastajan saataville tarvittavia tarkastuksia varten.

(2) Yksityiskohtaisista tiedoista, jotka koskevat näiden sääntöjen nojalla valmisteveron alaisista palveluista saatuja tuloja, on toimitettava säännöllisin väliajoin selvitys tarkastajalle tämän vahvistamalta ajanjaksolta.

(3) Tilikauden pituus on kolme kuukautta tai pidempi ajanjakso, jonka tarkastaja on hyväksynyt tai josta on muutoin määrätty, ja ilmoituksen on saavuttava tarkastajalle 30 päivän kuluessa siitä, kun tilikausi, jota selvitys koskee, on päättynyt.

(4) Joka ei noudata näitä sääntöjä, syyllistyy rikkomukseen, josta hänet voidaan tuomita enintään viidensadan [Maltan] liiran suuruisiin sakkoihin.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

10 Vodafone Malta ja Mobisle Communications ovat Maltan televiestintämarkkinoilla toimivia operaattoreita, ja niillä on kyseisillä markkinoilla yleisvaltuutus matkapuhelinpalvelujen tarjoamiseen.

11 Ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehdystä päätöksestä käy ilmi, että Vodafone Malta ja Mobisle Communications nostivat 19.4.2005 Prim’Awla tal-Qorti Ċivilissa (siviiliasioita käsittelevän tuomioistuimen ensimmäinen jaosto) kanteen vuoden 2005 lain nro II 40 ja 41 §:n kumoamiseksi ja väittivät, että siltä osin kuin näissä pykälissä säädettiin valmisteveron kantamisesta tietyistä matkapuhelinpalveluista, ne olivat valtuutusdirektiivin 12 ja 13 artiklan vastaisia.

12 Asiaa ensimmäisessä oikeusasteessa käsitellyt tuomioistuin hylkäsi Vodafone Maltan ja Mobisle Communicationsin kanteen. Se katsoi yhtäältä, että riidanalaisen valmisteveron kantaminen ei ollut valtuutusdirektiivin vastaista, sillä direktiivissä ei evätä jäsenvaltioilta mahdollisuutta periä matkapuhelinoperaattoreiden palveluista muita kuin direktiivissä tarkoitettuja maksuja. Asiaa ensimmäisessä oikeusasteessa käsitellyt tuomioistuin katsoi toisaalta, että kyseistä veroa ei laskettu operaattorin liikevaihdon perusteella vaan ainoastaan operaattoreiden käyttäjille tarjoamien tiettyjen kuluttajapalvelujen hinnan perusteella, joten valmisteveron peruste ei ollut operaattorille myönnetty valtuutus tarjota palvelu vaan tämän palvelun käyttäminen.

13 Vodafone Malta ja Mobisle Communications valittivat tästä tuomiosta Qorti Kostituzzjonaliin 10.12.2008. Ne uusivat tässä tuomioistuimessa väitteen, jonka mukaan kyseessä oleva valmistevero on kumottava, koska se on valtuutusdirektiivin vastainen, sillä jäsenvaltiot eivät voi määrätä muita kuin tässä direktiivissä säädettyjä veroja tai maksuja ja yleisesti sovellettavia maksuja.

14 Vodafone Maltan ja Mobisle Communicationsin mukaan kyseinen matkapuhelinpalveluihin sovellettava valmistevero ei vastaa yleisesti sovellettavaa veroa vaan se on erityisvero, joka koskee ainoastaan matkapuhelinoperaattoreita.

15 Pääasian vastaajat väittävät, että valmistevero, sellaisena kuin siitä on säädetty vuoden 2005 laissa nro II, on erilainen kuin valtuutusdirektiivin 12 ja 13 artiklassa kuvatut hallinnolliset maksut. Vastaajat katsovat, että kyseessä on maksu, joka perustuu siihen, että käyttäjät käyttävät palveluja, ja jonka asianomainen yritys perii, ja että tämä valmistevero eroaa yhdistetyissä asioissa C-292/01 ja C-293/01, Albacom ja Infostrada, 18.9.2003 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-9449) tarkastelluista maksuista.

16 Yhdistetyissä asioissa C-544/03 ja C-545/03, Mobistar ja Belgacom Mobile, 8.9.2005 annetun tuomion (Kok., s. I-7723) valossa Qorti Kostituzzjonali on esittänyt epäilyksensä valtuusdirektiivin soveltamisalasta ja pohtii sitä, suljetaanko direktiivissä pois sellaisen maksun kantaminen, joka kohdistuu suoraan tiettyihin matkapuhelinoperaattoreiden tarjoamiin palveluihin.

17 Näissä olosuhteissa Qorti Kostituzzjonali on päättänyt lykätä asian ratkaisua ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Estävätkö [valtuutusdirektiivin] säännökset, erityisesti sen 12 ja/tai 13 artikla, jäsenvaltioita kohdistamasta matkapuhelinoperaattoreihin (operaattorit) verorasitusta

a) joka on valmisteveroksi kutsuttu vero ja josta säädetään kansallisessa lainsäädännössä

b) jonka suuruus määräytyy prosenttiosuutena niistä maksuista, joita matkapuhelinoperaattorit veloittavat käyttäjiltään näille tarjoamistaan palveluista, poikkeuksina laissa verosta vapautetut palvelut

c) jonka käyttäjät maksavat omille matkapuhelinoperaattoreilleen erikseen, ja kaikki matkapuhelinpalveluja tarjoavat operaattorit tilittävät edelleen tullitarkastajalle kyseisen summan, jonka maksamista edellytetään vain kyseisiltä operaattoreilta eikä muilta yrityksiltä, esimerkiksi muilta sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja tarjoavilta yrityksiltä?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

18 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään, onko valtuutusdirektiivin 12 ja 13 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan matkapuhelinpalveluja tarjoavien operaattoreiden on maksettava valmisteveroksi kutsuttu vero, joka vastaa tiettyä prosenttiosuutta maksuista, jotka operaattorit perivät näiden palvelujen käyttäjiltä.

19 Aluksi on todettava, että valtuutusdirektiivin 13 artikla koskee menettelytapoja, joilla asetetaan maksuja radiotaajuuksien ja numeroiden käyttöä koskevien oikeuksien johdosta tai maksuja oikeuksista asentaa järjestelmiä julkisessa tai yksityisessä omistuksessa olevan omaisuuden yhteyteen. Kuten ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehdystä päätöksestä kuitenkin käy ilmi, pääasian kohteena olevan kaltaisen valmistevero-nimisen maksun, joka perustuu kaikkiin matkapuhelinoperaattoreiden palveluistaan perimiin maksuihin, kantaminen liittyy matkapuhelinpalvelujen tarjoamiseen. Näin ollen valtuutusdirektiivin 13 artikla ei ole merkityksellinen pääasiassa.

20 Valtuutusdirektiivin 12 artiklasta on huomautettava, että tässä direktiivissä ei säädetä ainoastaan yleisvaltuutusten tai radiotaajuuksien ja numeroiden käyttöä koskevien oikeuksien myöntämismenettelyä koskevista säännöistä ja kyseisten valtuutusten sisällöstä vaan myös kyseisiin menettelyihin liittyvien sellaisten maksujen luonteesta tai laajuudesta, joita jäsenvaltiot voivat määrätä sähköisten viestintäpalvelujen yrityksille (ks. analogisesti em. yhdistetyt asiat Albacom ja Infostrada, tuomion 35 ja 36 kohta ja asia C-284/10, Telefónica de España, C-284/10, tuomio 21.7.2011, Kok., s. I-6991, 18 kohta).

21 Tästä on todettava, että valtuutusdirektiivin 12 artiklan sanamuodosta käy ilmi, että jäsenvaltiot voivat asettaa yleisvaltuutuksen mukaisesti palvelua tai verkkoa tarjoaville tai radiotaajuuksien tai numeroiden käyttöä koskevan oikeuden saaneille yrityksille vain sellaisia hallinnollisia maksuja, jotka kattavat kokonaisuudessaan yleisvaltuutusjärjestelmän, käyttöä koskevien oikeuksien ja tämän direktiivin 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen erityisvelvollisuuksien hallinnoinnista, valvonnasta ja toteuttamisesta aiheutuvat hallinnolliset kustannukset.

22 Valtuutusdirektiivin 12 artiklassa tarkoitetut hallinnolliset maksut ovat näin ollen luonteeltaan korvauksia, koska yhtäältä ne voidaan määrätä ainoastaan hallinnollisista palveluista, joita kansalliset sääntelyviranomaiset tarjoavat sähköisen viestinnän operaattoreille esimerkiksi yleisvaltuutuksen tai radiotaajuuksien tai numeroiden käyttöä koskevan oikeuden myöntämisen muodossa, ja koska toisaalta maksujen on katettava mainituista palveluista aiheutuneet hallinnolliset kustannukset.

23 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on näin ollen niin, että erityisesti yleisvaltuutuksen haltijoina oleville operaattoreille jäsenvaltioiden valtuutusdirektiivin 12 artiklan nojalla asettamien hallinnollisten maksujen tavoitteena voi olla ainoastaan neljästä hallinnollisesta toiminnasta eli sovellettavan yleisen valtuutuksen myöntämisestä, käsittelystä, valvonnasta ja täytäntöönpanosta aiheutuvien kulujen kattaminen (ks. analogisesti em. asia Telefónica de España, tuomion 22 kohta).

24 Edellä esitetystä seuraa, että maksu, jonka osalta maksuvelvollisuuden aiheuttava tapahtuma liittyy sähköisen viestinnän markkinoille pääsyyn oikeuttavaan yleisvaltuutusmenettelyyn, kuuluu valtuutusdirektiivin 12 artiklan soveltamisalaan. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tällainen hallinnollinen maksu asetetaan ainoastaan valtuutusdirektiivin 12 artiklassa kuvatussa tarkoituksessa ja noudattaen siinä määritettyjä edellytyksiä.

25 Sitä vastoin maksu, jonka osalta maksuvelvollisuuden aiheuttava tapahtuma ei liity sähköisen viestinnän markkinoille pääsyyn oikeuttavaan yleisvaltuutusmenettelyyn vaan operaattoreiden tarjoamien matkapuhelinpalvelujen käyttöön ja jonka lopullinen maksaja on näiden palvelujen käyttäjä, ei kuulu valtuutusdirektiivin 12 artiklan soveltamisalaan.

26 Unionin tuomioistuin on nimittäin katsonut asiassa C-492/09, Agricola Esposito, 15.12.2010 antamansa määräyksen 35 ja 36 kohdassa, että valtuutusdirektiiviä ei sovelleta yleisen maanpäällisen matkaviestintäjärjestelmän päätelaitteiden käyttömaksuun, koska maksun perusteena ei ollut sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen tarjoaminen ja koska se, että asiakas käytti matkapuhelinpalvelua yksityisesti, ei edellyttänyt tässä direktiivissä tarkoitettua verkon tai sähköisten viestintäpalvelujen tarjoamista.

27 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehdystä päätöksestä käy ilmi, että pääasiassa kyseessä oleva maksu on nimeltään valmistevero, jota ei ole asetettu kaikille yleisvaltuutuksen haltijoina oleville sähköisen viestinnän operaattoreille vaan ainoastaan matkapuhelinpalveluja tarjoaville operaattoreille ja joka vastaa tiettyä prosenttiosuutta maksuista, jotka operaattorit perivät näiden palvelujen käyttäjiltä. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin toteaa lisäksi, että ”käyttäjät maksavat [tämän maksun] omille matkapuhelinoperaattoreilleen erikseen ja kaikki matkapuhelinpalveluja tarjoavat operaattorit tilittävät edelleen tullitarkastajalle kyseisen summan, jonka maksamista edellytetään vain – – kyseisiltä operaattoreilta eikä muilta yrityksiltä, esimerkiksi sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja tarjoavilta yrityksiltä”.

28 Näiden seikkojen perusteella pääasiassa kyseessä oleva maksu vaikuttaa olevan kulutukseen kohdistuva maksu, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tutkittava. Mikäli asia todella on näin, kyseinen maksu ei kuulu valtuutusdirektiivin 12 artiklan soveltamisalaan.

29 Edellä esitetyn perusteella kysymykseen on vastattava, että valtuutusdirektiivin 12 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka nojalla matkapuhelinpalveluja tarjoavien operaattoreiden on maksettava valmisteveroksi kutsuttu vero, joka vastaa tiettyä prosenttiosuutta maksuista, jotka operaattorit perivät näiden palvelujen käyttäjiltä, mikäli veron osalta maksuvelvollisuuden aiheuttava tapahtuma ei liity sähköisen viestinnän markkinoille pääsyyn oikeuttavaan yleisvaltuutukseen vaan operaattoreiden tarjoamien matkapuhelinpalvelujen käyttöön ja mikäli veron lopullinen maksaja on näiden palvelujen käyttäjä, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tutkittava.

Oikeudenkäyntikulut

30 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY (valtuutusdirektiivi) 12 artiklaa on tulkittava siten, että se ei ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka nojalla matkapuhelinpalveluja tarjoavien operaattoreiden on maksettava valmisteveroksi kutsuttu vero, joka vastaa tiettyä prosenttiosuutta maksuista, jotka operaattorit perivät näiden palvelujen käyttäjiltä, mikäli veron osalta maksuvelvollisuuden aiheuttava tapahtuma ei liity sähköisen viestinnän markkinoille pääsyyn oikeuttavaan yleisvaltuutukseen vaan operaattoreiden tarjoamien matkapuhelinpalvelujen käyttöön ja mikäli veron lopullinen maksaja on näiden palvelujen käyttäjä, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tutkittava.

Allekirjoitukset